

Sæson 2014/2015

I FØLING

– en krigsballet

Det Kongelige Teater *Corpus* i samproduktion med **S/H**

MEDVIRKENDE:

Dansere: Amalie Adrian, Elisabeth Dam, Astrid Elbo, Viktoria Falck-Schmidt, Stephanie Chen Gundorph, Hilary Guswiler, Emma Håkansson, Birgitta Lawrence, Alba Nadal, Stephanie Sahlgren, Silvia Selvini, Beila Ungar, Louise Østergaard, Alexander Bozinoff, Benjamin Buza, Magnus Christoffersen, Christian Hammeken, Matteo Di Loreto, Drew Nelson, Tobias Praetorius, Liam Redhead, Samuel Rees, Oliver Starpov, Bryant Steenstra og Alexander Stæger

Soldater: Henrik Møller Morgen, Jesper Nøddelund og Martin Aaholm

DET KONGELIGE TEATER

Teaterchef: Morten Hesseldahl

Salgs- og planlægningsdirektør:

Henrik Sten Petersen

Økonomi- og bygningsdirektør:

Marianne Petersen

Balletmester: Nikolaj Hübbe

Operachef: Sven Müller

Chefdirigent: Michael Boder

Skuespilchef: Emmet Feigenberg

Administrationschef balletten:

Marianne Bennetzen

Administrationschef operaen:

Malene Truelsen

Administrationschef skuespillet:

Carsten Møller

Kommunikationschef: Eva Hein

HR og Jura: Mette Falther

Chef, Kommercielle aktiviteter,

Sponsorer og KGL+: Dorte Paulli

Kostumechef: Tine Sander

Chef, Scenografisk afdeling: Kim

Fridbjørg

Adm. scenechef: Kim Lennert Hansen

Teknik/produktion

Scenechef Gamle Scene: Brian Nielsen

Scenechef Operaen: Søren Bollingtoft

Scenechef Skuespilhuset: Rasmus

Clausen

Lyd, lys og video: Tommy Larsen

Snedker- og smedeværksted: Sanne

Brodersen

Maler- og tapetsererværksted: Eva Friis

Lager- og logistikchef: Lars Møller

Rasmussen

Rekvistafdeling: Mikkel Theut

Herreskræddere: Magnus Tougaard

Dameskræddere: Mette Kibsgaard

Hatteværksted: Pernille Rode

Kostumegarderobe: Hasse Dichmann

Frisor- og sminkorværksted: Abelone

Tholstrup Stein

Statist- og påklæderafdeling: Ralf

Friedrichsen

Produktionsledelse

Producent: Jens Lange

Scenemester: Rasmus Clausen

Kostumier: Annette Nørgaard

Forestillingsledere: Ole Just og

Thomas Mieth

Produktionsansvarlige

Belysningsmester: Michael Franch

Produktionsmand scene: Lars Clausen

Produktionsmand lys: Henrik Marlau

Teknik: Rune Gyldenlykke og

Madeleine Rosberg

Lysprogrammer: Elizabeth Dyhr

Signalører: Claus Mygind og Hanne

Holst Larsen

Tonemestre: Jakob Bo Nystrup og

Jonas Nakel

Video: Jonas Jensen

Mannequindele: Søren Runge

Tapetserer: Karin Pinnerup

Herreskrædder: Mia Acevedo

Dameskrædder: Sophie Brandt Scheller

Tekstilværksted: Mikala Gandrup

Maskor: Tina Tøttrup Jensen

Kostumeteknikere: Sofie Levy og

Lars André Jensen

Ansatte i administrationen, salgs-

og kommunikationsafdelingen

samt på værksteder og scener på

Det Kongelige Teater

Corpus og Christian Lollike vil gerne

takke Lars R. Møller, Finn Warburg,

Niels Severinsen, Ahmad Siyar Qasimi,

Edris Qasimi, Henrik Krogh, Henrik

Emmer, Josee Bowman og Danish

Wounded Warriors

En stor tak til forsvarschef Peter

Bartram for venligt udlån af

militærudstyr og videomateriale

Tak til Lars Bøgh Winther, Forsvarets

Kommunikationsafdeling, Mark

Bertelsen og Mark Peters for hjælp med

videomaterialet fra Afghanistan-krigen

Instruktørassistent: Nanna Juel Jensen

Talelærere: Kjeld Thaarup

Droneførere: Samuel Bramming og

Stefan Sikmanovic

Presse for S/H: Jeannie Haltrup

Turné Aarhus:

Turné- og gæstespilchef: Annette

Berner

Turnékoordinator: Iben Dragsbæk

Kauffmann

Programredaktion: Lise Kaiser

Forestillingsfoto: Søren Solkær Starbird

Grafisk design: Tina Vestergaard

Pedersen

Tryk: Rosendahls Schultz Grafisk

Januar 2015

dé og iscenesættelse: Christian Lollike

Concept: Christian Lollike, Esther Lee Wilkinson og Tim Matiakis

Coreografi: Esther Lee Wilkinson og Tim Matiakis

Musik:

Scenografi: Thomas Holm Radil

Kostumer: Gaia Brandt Rasmussen

Lysdesign: Anders Poll

Dramaturg: Solveig Gade, S/H

Lovedtekstforfatter: Peter-Clement Woetmann, S/H

Øvrige tekster: Solveig Gade, Henrik Møller Morgen, Jesper Nøddelund og Martin Aaholm

Premiere: Den 22. maj 2014 på Store Scene, Skuespilhuset

Repremiere: Den 17. januar 2015 på Gamle Scene, Det Kongelige Teater/Den 28. maj 2015

på Aarhus Teater/Den 5. juni 2015 på Store Scene, Skuespilhuset

Bikubenfonden støtter Eventministeriet, Corpus og internationalisering i Skuespillet

BIKUBENFONDEN

Den 1. juli 2009 er en dag, jeg aldrig vil komme til at huske. Den korte historie er, at let sagde bang, og jeg vågnede op på Rigshospitalet. Dagen er slettet fra min hukommelse, g jeg husker kun, at jeg gik i seng i lejren aften før.

Den lange historie er, at vi havde en mission, er blev løst i samarbejde med en række andre ationer. Vi, den danske kampgruppe, skulle adlede angrebet mod et område, hvor der var masser af talebaner.

Vi fik to opgaver: Den ene var at lave et skinngreb – det var mit kompagnis opgave. Den anden var at lave det egentlige angreb længe sydpå. Vores opgave lykkedes. Vi fik hurtigt tiltrukket 600 talebaner. Vi var omkring 20 mand. Efter dette skulle vi trænge ind i to fghanske huse, gå i stilling og forsvare os til morgenen efter, hvor englænderne ville fortætte angrebet.

I det ene afghanske hus lå en mine til mig. Det var 50 kilo sprængstof. Eksplosionen var så kraftig, at jeg blev slynget 10 meter op i luften og 15 meter væk. Mine ben blev pulveriseret sammen med mit gevær.

Jeg behøver vel ikke sige, at jeg er meget heldig at være i live.

Siden jeg var helt lille, har jeg drømt om at blive soldat. Når de andre lavede plus- og minus-tykker i matematik, sad jeg og forberedte mig på at være soldat ved blandt andet at beregne, hvordan en kugle fløj i luften.

Min familie har altid vidst, at jeg ville være soldat, og på trods af at de prøvede at påvirke mig i en anden retning, stod jeg fast. For mig var det noget, skæbnen havde bestemt.

At indstille sig på at være soldat og at skulle træne er ikke noget, der kommer fra den ene dag til den næste. Dagen efter jeg var begyndt at aftjene min værnepligt, fik jeg for første gang mit liv et gevær i hånden, som jeg skulle lade med skarpe patroner. Jeg var bange. Senere udviklede det sig til første gang med en håndranat. Første gang man trængte ind i et hus.

Lige så stille bliver man trænet til, at man muligvis skal dræbe.

Første gang, jeg skulle tage det valg, var i Kosovo. Jeg var forreste post ved et checkpoint. Pludselig kommer der en bil kørende i høj fart. Den vil ikke stoppe. Du har tre valg: skyde, springe til side eller blive stående. Hvis du springer til side, og det viser sig at være en selvmordsbomber, kan du i princippet blive dømt for pligtforsømmelse. Er det en civil, kan du blive dømt for forbrydelse mod menneskerettighedskonventionen. Jeg sprang til side. Han havde bare meget dårlige bremses.

Pludselig at være herre over liv og død er et kæmpe ansvar at få som 22-årig. De seks måneder, du er afsted, er du under konstant pres. Du kan aldrig lægge ansvaret fra dig, aldrig holde fri. Enten trives du med det, eller også gør du ikke. Hvad mig angår, var jeg i mit es.

Martin Aaholm

Jeg mødte ikke det afghanske folk. Jeg så på dem. Når vi gik patrulje, kom vi ret tæt på folk, fordi vi jo vader igennem deres huse. Så kommer børnene løbende, og folk kommer ud og brokker sig. Men det er jo til tolken. Jeg kan stadig huske første gang, jeg hørte en afghaner snorke. Vi var på natpatrulje i en lille landsby, og vi skulle bruge et udkigspunkt. Jeg sad på taget af et hus og kiggede ned. Der lå en hel familie og sov mindre end fem meter fra mig.

Det lyder måske mærkeligt, men jeg er per definition pacifist. Jeg tror ikke på, at man kommer særlig langt med vold, magt eller magtanvendelse generelt. Vi lærte hjemmefra om Helmandprovinsen. Befolkningssammensætning, uddannelsesniveau, religiøs orientering. Der er mange analfabeter, bønder og konservativt religiøse.

90 procent af verdens opium bliver produceret i Helmandprovinsen. Den bliver produceret af helt normale bønder, der ikke har andre muligheder. De bliver truet med død og lemlestelse. Disse mennesker kan ikke forsvare

MUSIKNUMRENE I DEN RÆKKEFØLGE, DE FOREKOMMER I FORESTILLINGEN:

Ben Frost: *Forceps* fra FAR, 2012, Ben Frost.

Ludwig van Beethoven: *Symphony No. 9 In D Minor, Op. 125 – "Choral". Presto – "O Freunde, nicht diese Töne!" – Allegro assai* fra *Beethoven: 9 Symphonies, Overtures*, Berliner Philharmoniker, Herbert von Karajan, 2008, Deutsche Grammophon.

Madadi: *Herati Lullaby* fra *An Anthology of the World's Music – Afghanistan II*, 2011. Master Classics Records.

Ben Frost: *A Crude Awakening* fra *Black Marrow*, 2013, Ben Frost.

Ben Frost: *Through the Roof of Your Mouth* fra *By the Throat*, 2009, Bedroom Community.

Ludwig van Beethoven: *Sonata No. 14 in C-Sharp Minor, Op. 27, No. 2 "Moonlight": I. Adagio sostenuto – attacca* fra *Beethoven: Piano Sonatas, Vol. 1, disc 3*, Glenn Gould, 1994, Sony.

• **Ludwig van Beethoven:** *Speaking Unto Nations (Beethoven Symphony No. 7 – II)* fra *The King's Speech – Original Motion Picture Soundtrack*, 2010, Decca.

• **Ben Frost:** *Venter* fra *AURORA*, 2014, Mute U.S.

• **Björn Eriksson:** *Carved Tree Inn* fra *The Broken Circle Breakdown*, 2013, Musicmanarecords.

• **Bora Yoon & Ben Frost:** *Stets* fra *Journal of Popular Noise*, 2009, Journal of Popular Noise.

• **Vincenzo Bellini:** *Norma, Act 1, "Casta Diva"* fra *Maria Callas: Il primo disco – Cinquanta anniversario*, 2013, Mangora Classical.

Corpus – et danselaboratorium i Den Kongelige Ballet

et eksperiment, hvor dansen udforskes, forandres, fornyes og forundrer sit publikum. Corpus er den Kongelige Ballets kompagni i kompagniet og har eksisteret siden sæson 2012/13. De kunstneriske ledere er de kongelige balletdansere Esther Lee Wilkinson og Tim Matiakis.

I led I *FOLING – en krigsballet*, *We're not waving ... We're drowning* og *Interregnum* har Corpus lået sit navn fast som et eksperimenterende, nytænkende initiativ i dansk ballet. Corpus har som mission at overraske, bryde grænser og lave anderledes forestillinger med fokus på det relevante og det tankevækkende.

Du kan også følge Corpus på [facebook.com/CorpusDK](https://www.facebook.com/CorpusDK)

De kan ikke sige fra. Og så kan jeg godt for-
æ over for mig selv, at jeg tager et våben i
len, for at forsvare mig selv og mine ven-
Mens vi prøver at gøre noget ved denne
ertrykkelse.

eg kan huske, at vi fangede en ung mand.
havde fået syv dollars for at grave en hjem-
vet mine ned. Han havde ikke selv la-
len, men havde taget imod pengene, for-
uns valmuehøst havde slået fejl. Vi kaldte
7 dollar taliban. Det var et farligt erhverv.
var ikke alle, der var så heldige at overleve
ævningen. Når de sprang sig selv i luften,
te vi det for selvmål. Selvmål var noget, vi
de med hujen og klapsalver.

et kan være svært at afgøre, hvem taleban
er taleban er almindelige afghanere. De
politisk parti, der tilkæmpede sig magt
starten af 90'erne, da russerne trak sig
Afghanistan og efterlod landet i borger-
Storstedelen af de førende figurer i tale-
er pashtunere. De er den dominerende del
folkningen i Helmandprovinsen. Taleban
te stabilitet til landet, og de indførte også
la-loven. Som sagt kan det være svært at
ne mellem taleban og de lokale. Og derfor
æ lokale allesammen potentielle fjender.
den opstår i det sekund, de angriber os.
ele indsatsen, håber jeg, har hjulpet noget.
har sået nogle tanker. At kvinder godt må
ere, som de måtte i 70'erne. At man ikke
corruption som en nødvendig del af magt
videre. Men det kan være, at der kommer
æ magthavere til om fem år, der brænder
ele ned.

Henrik Møller Morgen

eg kom hjem fra Afghanistan i januar 2004.
elv om det er ti år siden, er jeg aldrig vendt
hem.

eg lider af posttraumatisk stresssyndrom.
eg går ind i et supermarked, i Netto, scan-
eg det hele, og hvis der er for mange men-
er, gælder det om at komme ud hurtigst

muligt, for måske er der en selvmordsbomber
derinde. Jeg kan stå derinde og føle, at vægge-
ne trækker sig sammen om mig. Er der en, der
springer sig i luften? Kan jeg komme ud, hvis
der sker noget? Har han et våben? Ofte læg-
ger jeg varerne fra mig og skynder mig ud. Når
jeg går på gaden i dag – ti år efter – spejder jeg
altid rundt for at sikre mig, at der ikke sidder
snigskytter på tagene.

Jeg kan ikke være hjemme i mere end et
par timer, så begynder væggene at bevæge sig
imod mig. Hvis jeg ikke ved, hvad jeg skal, bli-
ver jeg rastløs, går i panik og kravler på vægge-
ne. Min tid i hjemmet er kortet ned, så jeg ved,
hvad jeg skal. Jeg kan ikke hvile i mig selv og
slappe af, når jeg har paniktanker. Og så kom-
mer alle de tanker, jeg er bange for: jeg ruller
gardinerne ned, så jeg er sikker på, at der ikke
er nogen, som kan kigge ind. Jeg er bange for,
om der er nogen, som vil ind og gøre mig ondt,
bange for, at ruderne bliver smadret, bange for,
at noget bliver fyret af. At skulle lægge sig til at
sove er en kamp uden lige – jeg tager medicin,
men det er ikke altid sikkert, at den virker ef-
ter hensigten. Og så kommer minderne.

Jesper Nøddelund

Foto: Costin Radu.

Kære publikum,

Corpus præsenterer i aften en forestilling, som udvider og udfordrer rammerne for, hvordan dans fra Det Kongelige Teater kan se ud. Fra Corpus' begyndelse har vi ønsket at søge nye, spændende samarbejdspartnere, der med deres skarpe øjne kan ægge uprovede lag på kunsten at bevæge sig ... for at bevæge ...

Christian Lollike finder styrke i "den ægte vare" og "de rigtige mennesker" og er ikke bleg for at hive de tunge emner frem og belyse dem med største legesyge, hvilket vi virkelig beundrer. Vi inviterede ham gentlig ind for at omarbejde forrige års Corpus-forestilling, men han havde et stort ønske om, at vi skulle lave en helt ny forestilling fra bunden, og den skulle handle om krig, nærmere bestemt krigen i Afghanistan. Vi skulle lige vænne os til tanken om at give os i kast med et emne, som vi ikke havde særligt stort kendskab til, men vi kunne mærke, at vi måtte følge ham, for det var jo netop det dristige ved Christian, at vi gerne ville smittes af.

Så vi gik i gang. Vi havde spørgsmål ... spørgsmål som: Hvordan bliver man en soldat? Hvorfor har man lyst til at drage til et fremmed land for at kæmpe under et danske flag? Hvorfor har Danmark været i krig i 12 år? Hvordan mon krig udvikler sig i fremtiden? Og hvad sker der, når man kommer hjem igen? Vi fik svar – de kom fra tre utroligt modige mænd, som vi

i aften skal høre fortælle deres historier på scenen.

Vi er særdeles stolte over at præsentere denne forestilling, som omhandler en krig, der for de fleste af os ingen konsekvenser har haft, men som vi sikkert alle har en mening om. Vi var igennem en vigtig og uvigtig proces under skabelsen af denne forestilling, og det har været en fantastisk oplevelse at være i dialog og tæt samarbejde med Christian.

Der skal lyde en meget stor tak til vores tre soldater Martin, Henrik og Jesper, som udover at dele deres oplevelser og tanker med os også har været en utrolig inspiration. Derudover vil vi gerne takke alle vores dansere, der har været med til at forme denne forestilling, og alle andre, som har hjulpet med i tilblivelsen af *I FØLING*.

Esther Lee Wilkinson og Tim Matiakis
Kunstneriske ledere af Corpus

Foto: Martin Bubandt.

Jeg og Sort/Hvid sagde ja til at arbejde sammen med Corpus, da de har vist, at de ikke bare vil eksperimentere, men at praktisk talt enhver form og genre kan blive en del af deres sceniske udtryk. Samtidig havde jeg lyst til at udfordre balletten med temaet Afghanistan-krigen og undersøge, om og hvordan ballet kan give krigen et sprog og formidle en erfaring.

Christian Lollike

DETTE ER MIN SIDSTE VILJE

- ☐ Er der nogen, der i første omgang ikke skal underrettes om dit dødsfald?

- ☐ Er der andre personer, der efterfølgende ønskes underrettet?
(F.eks. kæreste, børn fra tidligere forhold eller andre, som tilbageværende/nærmeste pårørende ikke har kendskab til):

- ☐ Er der behov for en tolk ved underrettelsen?

Hvilket sprog? _____

Hvem skal underrettes ved hjælp af tolken?

- ☐ Farvelbrev er udfærdiget og opbevares:

☐ Sammen med Min Sidste Vilje.

☐ Sted: _____

☐ Antal breve: _____

- ☐ Jeg er medlem af folkekirken.

- ☐ Jeg er medlem af et andet trossamfund:

- ☐ Er der brug for, at kontaktofficeren kontakter en gejstlig person til brug for støtte til dine pårørende efter underrettelsen?

Navn: _____

Telefon: _____

- ☐ Jeg er ikke medlem af et trossamfund.